

Soc un projecte, el somni d'una ment malaltissa, enfebrada de poder i arrogància. Soc un mite, una idea biològica, una quimera. En el cas de que s'ha m'alliberi de la proveta en la qual estic reclòs, una particular caixa de Pandora, la meva existència com a organisme de disseny mai serà admesa.

Sí, no soc altre cosa que un etnopatogen, una amalgama de diversos retrovirus. Des de l'èbola al sida, tota la substància mortífera d'uns éssers invisibles concentrada en una curta cadena d'ADN. El vostre sistema, basat en el luxe i el malbaratament aconseguit a través de l'explotació de la natura i dels pobres, ens necessita per subsistir.

Només alleugerant la població d'amples porcions del planeta pot assegurar-se la supervivència d'aquest capitalisme de nou mil·lenni. I, quina manera més elegant de fer-ho que amb el disseny d'una malaltia letal capaç de destruir aquelles races mancades de l'enzim lactosa? (la diferència és crucial per discriminar els meus efectes patògens sobre una o l'altre raça). O sigui, els negres.

No es res personal, però els negres ocupen massa espai i produeixen poc. Àfrica viu el marge de l'economia globalitzada, d'aquest capitalisme modern basat en les finances. Mercats intangibles materialitzats en mil punts alhora amb l'ajut d'asèptiques terminals d'ordinador, des don, la influència del mercat financer, s'irradia cap a pulcres edificis de la Borsa, companyies transnacionals i organismes monetaris.

L'Àfrica negra és un lloc indispensable del qual extreure matèries primeres a baix cost, però la seva incapacitat per manufacturar aquestes matèries, a través d'una ma d'obra barata, l'exclou d'aquesta economia financera instal·lada a nivell planetari. Pensem en el que podria produir aquets continent en mans d'alguna raça asiàtica, laboriosa i frugal. Em direu que soc una bestiola sense cor, i doncs? No en tingueu cap dubte, he estat dissenyat i programat per la maledicció més absoluta.

L'ADN de tots els éssers vius conté una gran part de baules improductives, anomenades ADN ferralla, que no serveixen ni per sintetitzar la proteïna més simple. Aquestes baules, impossibles d'enllaçar amb la informació genètica general, podem trobar-les a l'economia en forma de capital especulatiu. Sumes immenses de capital (fins un 80%) es troben fora del mercat productiu. Però, el meu símil entre l'economia i un organisme viu no acaba d'encaixar, donat que l'ADN ferralla és improductiu però alhora innoeu. No perjudica al seu hoste; per contra, el capital flotant (especulatiu) si perjudica l'economia, encarint el capital destinat a la producció amb un allau de valors borsàtils constantment redefinits. Això sí, els beneficis que aquest capital flotant reporta als especuladors són fabulosos.

Els guanys que les inversions de capital flotant generen a les élites de la macro-economia, fan que aquestes inverteixin cada cop més en el mercat financer, exigint nivells de producció en constant augment. El capital flotant, amb el que es nodreixen els mercats financers, no pot prosperar sense aquell altre capital cada vegada més afeblit: el productiu.

L'increment del capital destinat al mercat financer, comporta un perill cert de disminució de massa monetària en circulació. De fet, aquesta és una de les causes que les empreses es vegin abocades a una competència ferotge i que, els anomenats ajustaments econòmics, obliguin a acomiadar gran nombre de treballadors. Fins i tot a costa de la producció real.

La internacionalització del sistema de mercats financers, la globalització, està fent perdre poder als estats en benefici de les empreses transnacionals. Directrius com les del FMI, el Banc Mundial, la OCDE (Organització per a la Cooperació i el Desenvolupament Econòmic) i la OMC (Organització Mundial del Comerç), podrien desmantellar els últims vestigis de l'Estat del Benestar, tal i com han suprimit els pressupostos públics de molts països del Tercer Món.

La constel·lació d'institucions esmentada es constitueix en una sèrie d'eines al servei d'un capital, ja sigui productiu o flotant, propietat d'inversors sense ciutadania. La mundialització financera aspira a crear el seu propi estat. Un estat sense normes, sense pietat ni feblesa. El mateix estat a l'ombra el qual dec la meva existència.

La moneda, el bitllet de curs legal, una idea intel·ligent que va permetre el foment del comerç, l'artesania i la indústria, s'ha convertit en un fi en sí mateix; donat que una gran part de la massa monetària ha perdut la seva funció, com a mitjà de valoració dels intercanvis, al ser retirat de la circulació i convertit en capital flotant en l'ús d'inversions sotmeses a les fluctuacions de l'improductiu mercat de valors.

Aquesta realitat social i econòmica us està dibuixant un panorama desolador. La globalització dels mercats financers fa créixer exponencialment les desigualtats Nord-Sud, a més dels desnivells socials del mateix Nord. Noves capes de pobresa es delimiten dia a dia, en l'horitzó de la vostra societat opulenta. Una estratificació de desheretats de grau divers (gent gran, mares solteres, immigrants) es redistribueix en una pulsio constant, acomodant-se en els intersticis d'uns nivells socials sotragats per l'exploació. De veritat penseu que el vostre sistema de vida podrà subsistir, sense obrir el tap de la meva proveta?

Un virus de disseny.